

[Drachmann.]

deltaget i Forhandlingen, kan man ikke — det gør Ministeren heller ikke, han sagde ikke, at man har deltaget i Forhandlingerne. Men dette er ikke nok. Man kan ikke nøjes med et Referat og saa alligevel sige, at Rigsdagen har haft Indflydelse. Men det laa ogsaa i Ministerens Udtalelser i Fjor og i det skjulte Haab, man længe har næret om, at man kunde undgaa disse aarlige Misbrug eller Ratifikationer, hvad vi skal kalde det, at Ministeren principielt ser med samme Øjne som vi herpaa.

At parallelisere med Traktaten med England har heller ingen Værdi, fordi en saadan Traktat henvender sig til Lovgivningsmagten. Det er det, vi Gang paa Gang slog fast, at denne Overenskomst med Tyskland har i og for sig intet med Lovgivningsmagten at gøre; der er ikke et Komma, der skal rettes i nogen Lov i den Anledning, medens der ved det officielle Stempel, der gives ved Rigsdagens Tilslutning, sættes et efter vor Mening meget alvorligt og betænkeligt Præg paa det hele og gives en Sanktion af Enkeltheder og Retningslinier i hele denne Sag, omfattende Priser og Kontingenter, og tillige Perspektiver fremover i Tiden og i Relation til andre Lande.

Det er dette, som vi advarer imod. Det er dette officielle Stempel paa Forhold, man ikke kan have og ikke har haft Indflydelse paa og ikke kan overse, som vi finder betænkeligt. Vi har intet imod, at der sluttes Overenskomster, det gør der saa at sige dagligt under Valutacentralen, og det er ogsaa Regeringens Pligt at faa dem saa gode som muligt og faa saa mange som muligt; men hele det Skær, som ligger over Tysklands-Overenskomsten, er vi bange for, fordi der er saa meget rent ud sagt mærkeligt og interessant og alvorligt i just denne Overenskomst. Nu haaber vi, at den højtærede Udenrigsminister denne Gang faar Ret i, at vi ikke behøver at komme hvert Aar til en Fornyelse heraf, hvilket ikke vil sige, at vi kommer ud i traktatløse Tilstande.

Den højtærede Minister omtalte med let Ironi den Passus, vi har sat ind i vore Bemærkninger om, at de opnaaede Resultater ikke var saa gode som ønskeligt. Det har man for sin Villighed. Vi har brugt dette skaansomme Udtryk for ikke at sige det, vi oprindeligt havde skrevet; i første Korrektur lød nemlig Udtalelsen, som følger: at efter vor Mening var de opnaaede Resultater næppe saa gode, som Situationen indebar Muligheder for. Men naar man nu

ligefrem provokerer det, ønsker jeg at sige, at vor Mening er, at Traktaten ikke er saa god, som den burde være.

Nu hørte vi den højtærede Udenrigsministers Paakaldelse af Frygten, af den for dansk Mentalitet ikke ukendte Frygt for det tomme Rum, for den Ulykke, en traktatløs Tilstand vilde være. Tænk, en man ikke havde opnaaet en Traktat, sagde den højtærede Udenrigsminister. Ja, hvis man, naar man skal føre Forhandlinger, paa Forhaand er saa bange for, at man ikke opnaar et Resultat, saa maa Resultatet blive slet. Jeg vil gerne henstille til Regeringen og Rigsdagen en Gang imellem at vende disse Bekymringer om og spørge sig selv: Hvorledes vilde Tyskland have været stillet, hvis denne Traktat ikke var kommet i Stand? Jeg tror, at Tyskland i Øjeblikket har maaske nok saa stærk Trang til Handelsforbindelse mellem Danmark og Tyskland, som vi har. Jeg tror, Tyskland vilde komme til at mærke meget haardt og føleligt Savnet af Tilførsel af de for dem vigtige Varer; jeg tror, Udeblivelse af det danske Smør, Kvæg o. s. v. paa det tyske Ernæringsmarked og Bortfaldet af de tilsvarende og meget betydelige Eksportmuligheder og derved Arbejdsmuligheder i Tyskland sandelig vilde ramme Tyskland haardt nok.

Jeg betænker mig ikke paa at sige, at Tyskland ikke har Muligheder for at faa Tilførsler af vigtige Varer, navnlig af de i den aktuelle Situation overordentlig vigtige Levnedsmidler, Fedtstoffer o. s. v., under tilsvarende Forhold fra noget andet Land end netop fra Danmark. Derfor skal vi ikke blot tænke paa den vanskelige Situation, vi selv ganske sikkert var kommet i, hvis Samhandelen var gaaet i Staa, men ogsaa tænke paa, at Modparten nok var kommet i tilsvarende og endda ubehageligere Situation, og det er, for at sige det aabent, dette Forhold, vi synes, man ikke helt har udnyttet fra dansk Side. Det er muligt, at den højtærede Minister, som har det fulde Ansvar for denne Traktat og for Forhandlingerne, har haft mere Interesse for Dalum end just for Berlin i denne Sag.

Jeg skal dernæst ganske kort gøre nogle principielle Bemærkninger. Jeg synes, at den højtærede Udenrigsminister med en Letsindighed, der visseleg ikke er ham egen, gav det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen Ret, hvilket er noget af det mest letsindige, jeg synes, man overhovedet kan gøre, af mange Grunde, ogsaa rent diskussionsmæssigt. Det er denne Karakteristik af Efterkrigstiden, jeg tænker paa. Ifølge den højtærede Udenrigsminister, for slet ikke at tale